

A HATODIK ALFAJ

ANNIE BESANT

Angolból fordította Szlemenics Mária

Megjelent: 1923. a Teozófia című lapban, 12. évfolyam 5-6. szám

Mind a Teozófiai Társulat kebelén belül, mind azon kívül nagyon sokat gúnyolódtak azon, hogyan beszélhetnek a teozófusok alfajokról, fajokról, ciklusokról, körökről, stb., és sokan elítélik az ezekkel foglalkozó beszélgetéseket, mert szerintük úgyszincs gyakorlati értékük, pedig nincs igazuk. Amikor nagy tanítónk, H. P. Blavatsky megírta számunkra a *Secret Doctrine*-t, az elmúlt fajok fejlődésének ezen csodás leírását, akkor nemcsak a múlt történetét mondta el, hanem megadta a kulcsot a jövőre nézve is. Megkísérlem megmutatni, hogyan alkalmazhatja a teozófus, aki gondosan tanulmányozta a múltban történt fejlődés alapelveit, ezt a kulcsot a jövőben végbemenő fejlődésekre, és hogyan tanulhatja meg belőlük azt, hogy a legjobban működjék közre a lassan kibontakozó isteni terv megvalósításában.

A teozófiai tanításnak megvan az a nagy előnye, hogy kész alaprajzot, sémát ad, amelybe az emberiség fejlődése, valamennyi fokozatával, minden nehézség és hiba nélkül beleilleszkedik.

Ha mármost egy pillanatra arra gondolunk, amit nagyobb és kisebb ciklusoknak nevezünk, akkor tisztába jövünk azzal, hogy a főfajok nagy sémája, az alfajok kis sémája, valamint magának az embernek a fejlődése párhuzamosan halad. Ha megértjük az egyiket, akkor megértjük valamennyit.

A fajok fejlődésénél egy pillanatra megállunk, mert fel akarom hívni figyelmüket a főfajokban és a kisebb alfajokban történő ismétlődésekre. Nem kell messzire visszamennünk. Csak a miénket megelőző fajt, a negyedik fajt kell szemlélnünk és a miénket. A IV. főfaj az atlantiszi volt. Csak azért mutatok rá, hogy visszaidézzem emlékezetükbe azt a tényt, hogy ebből a fajból keletkezett az ötödik faj. Az új faj a kiválasztása az okkult hierarchia egyik tagjának a feladata, kinek neve, amennyire mi tudjuk, a szanszkrit nyelvből vett Manu, az Ember vagy a gondolkozó, az ideális vagy tipikus ember. A Manu a bolygó Logoszának mesteri elképzelése szerinti gondolatformát alkot a leendő emberről, és ezt fokozatosan megvalósítja a természetes fejlődés során. A fejlődés ezen törvényeit a Manu tudományos alapon, tehát biztonsággal alkalmazza. Miként a képzett állattenyésztő képes egy határozott típust tenyészteni, éppen úgy fejlesztheti a Manu – csak hogy magasabb síkon – a fejlődés törvényeinek figyelembevételével azon faj fizikai formáját, amelyet elérni akar. Mindekelőtt megalkotja a mintaképet a *magasabb* világok anyagából, még mielőtt a forma az alacsonyabb világok anyagában reprodukáltatnék, és így a mentális és emocionális jellegek előbb fogamzanak meg, mint a fizikai test, amely a legjobban képes azokat kifejezésre juttatni. A Manu a mintaképet azon tulajdonságoknak megfelelően választja, amelyeket a fajnak fejlesztenie kell, és amelyek eszerint elő vannak írva számára, az emberi konstitúció alapvető terve szerint. Saját testünket vizsgálva, bizonyos határozott részeket találunk benne, mint a fizikai testet, az asztrális testet, a mentális testet, a felsőbb mentális testet vagyis a kauzális testet és a tiszta, szeretetteljes ész hordozóját, a buddhikus testet.

Vegyük szemügyre a három utolsót, az emocionális, mentális és buddhikus testet. A kívánság vagy emóció a IV: fajnak jellegzetes tulajdonsága; az értelem az alsóbb érzelmek rabszolgája volt; ennek a fajnak kívánságokat, vágyakat *kell*t fejlesztenie. A IV. faj alfajaiban azonban a többi testet is fejleszteni kellett, habár csak szerény mértékben, és később, az ötödik alfajban már az alsóbb értelmet kellett fejleszteni. Ebből az ötödik alfajból kellett az akkori Manunak kiválasztani néhány családot, amelyről azt gondolta, hogy át tudja alakítani a kívánt minta, típus szerint.

Első választása nem sikerült, mert az emberek nagyon önfejűek voltak és nemigen voltak hajlandók arra, hogy úgy alakuljanak át, amint az szükséges lett volna. Ebből a csoportból alakult ki a világtörténelemnek az a csodálatosan érdekes népe, amelyet héber vagy zsidó népnek nevezünk, és a „választott nép” gondolata még máig is fennmaradt közöttük. A második, de most már szerencsés választás eredménye a mi ötödik fajunk volt. Az ötödik alfaj fejlesztésével párhuzamosan megindult

a törzsfaj fejlesztése is, és ez az oka annak, hogy a múltra kellett utalnom. Amikor már a IV. főfaj ötödik alfaja ki volt fejlesztve, az ötödik főfaj, a nagy árja faj is megjelent, kb. egy millió évvel ez előtt.

Most már elhagyjuk a negyedik fajt alfajaival együtt, mert csak azért volt rá szükségünk, hogy megvilágítsuk vele a jelent. Az ötödik faj fejlődése szépen haladt előre, alfaj alfaj után született meg. Az árják első alfaja Észak-Indiában telepedett meg és fokozatosan meghódította a nagy félszigetet. Ezután létrejött a második alfaj, amely nyugat felé vándorolt; a többi alfaj ugyanezt tette. Ezután következett a harmadik, az iráni, és a negyedik a kelta alfaj. Az ötödik alfaj a teuton volt. Jelenlegi ötödik főfajunk eddig jutott alfajainak történetében.

Fejlődésük folyamán, miként a hullámok, átcsaptak egymáson. Az első alfaj még mai nap is hatalmas nép Ázsiában és vannak jelek, amelyek arra vallanak, hogy napja még nem áldozott le; a *hinduk*, noha százezer esztendő civilizáció fekszik mögöttük, nagy jövőnek néznek elébe, amelynek előjeleit a mai nagy Indiában észlelhetjük. E jelek részben felbátorítók, részben pedig lehangelők és mindenütt feltűnnek, mindenütt láthatók; biztos jelei annak, hogy új élet ömlik India ereibe, előjelei az új hindu nemzet születésének. A második alfajból jelenleg egy nemzet sem él. A Földközi-tenger mentén civilizációjának sok emlékét hagyta hátra, amelyeket az archeológusok sorra kiásnak, a történelemben azonban oly csekély nyomot hagyott, hogy csodás alkotásainak nagy része a legendákba, mítoszokba merült. A következő alfaj, a nagy perzsa faj, majdnem kivénült. A mai perzsák nagyon kevés közösséget mutatnak fel a régi irániakkal. A legmélyebb nyomot Indiában hagyták – párszoknak hívják őket – és egy folyamatban lévő, fokozatosan élő fajt alkotnak. Most a negyedik alfajhoz, a kelta fajhoz érünk; ezen fajhoz még mindig nagy reményeket fűzhetünk. Ez a faj szülte Görögországot, a szépség és filozófia országát. Ez szülte Rómát is, kiváló uralkodói képességével. Elterjedt egész Európában, nemzetet nemzet után szült; elterjedt Írországbán, Skóciában, és e fajnak oly képességei vannak, amelyeknek valamennyi hatását eddig még nem láttuk.

Írországbán igen különös módon vegyült el a IV. főfaj maradványa az V. főfaj negyedik alfajával. Az atlantiszi befolyás a fiatalabb, de mégis régi kelta alfajra erősen érzékelhető. és itt a feléledés és fejlődés nagy lehetőségeivel állunk szemben, mert a IV. és VI. alfaj szükségképpen erősen egymáshoz van kapcsolva. Miként az emocionális természet közvetlenül felemelkedhetik a spirituális világba, ahol rokonérzelmű cselekedetet hoz létre, úgy van ez a fő- és alfajokkal is, amelyek ezeket a princípiumokat képviselik itt a földön: a IV. és VI. főfaj, valamint a IV. és VI. alfaj szorosán egymáshoz vannak kapcsolva. Írországot nem cél nélkül tartották az emberiség vezetői máig elszigetelve, – a kelta és teuton faj közötti elszigetelés nem ok nélkül történt. Ezen kelták között a spirituális erők lehetőségei megvannak és valószínűleg onnan fog kiindulni valami erős befolyás a nagy római keresztény egyházra, amely most válaszúton áll. Kérdés, vajon le fog-e süllyedni arra a színvonalra, amelyet számára a pápa és környezete, úgy látszik, kijelölt, mert így ellenségévé válna a kor szellemének, vagy pedig a modernista párt jut uralomra, amely meg fogja tisztítani és fel fogja éleszteni ezt a régi szervezetet és újra azzá teszi, aminek lennie kellene: a szentek egyházának, a keresztény gondolat legtisztább, legmagasztosabb formájának szimbólumává.

A negyedik alfaj után fejlődött ki a miénk, a teuton faj; ez a faj rohamosan fejlesztette a konkrét és tudományos értelmet és az utolsó győzelem felé halad, a levegő meghódítása felé. Ha tanulni tudunk a múltból, akkor fel tudjuk ismerni azokat a jeleket, tulajdonságokat, amelyek a következő alfaj sajátosságai lesznek. Az alfajok úgyszólván átcsapnak egymás felett, és ha egyik elérte tetőpontját, megszületik a másik. Térjünk csak vissza a negyedik alfaj zenitjére, amikor Róma hatalmas világbirodalom volt. Ekkor született meg Európában, a német erdőkből az ötödik alfaj, a gótok népe. Ekkor tömörültek törzsekké, amelyekből később nemzetek lettek. Csendben és nyugodtan született meg az új alfaj, miközben elődje az akkori világ civilizációjának tetőpontjára ért. Lassan fejlődni kezdtek erői és jellemző tulajdonságai és ettől az időtől kezdve a teuton faj mind erősebb, mind hatalmasabb lett, és noha nagy kisebbségben volt a világ népességével szemben, képzettsége folytán mindenütt elterjedt és ma már az előtte haladó hullám tetején úszik.

Forduljunk azonban el a jelen káprázató fényétől és nézzünk azon csendes helyek felé, ahol a jövő születni kezd. Mivel az ötödik alfaj olyan erős és annyira uralkodik a többi felett, jól tesszük,

ha körülnézünk a világban, vajon megszületik-e már az utódja, amely nem erővel és a konkrét értelemmel fog uralkodni, hanem a tiszta, szeretettől áthatott ész hatalmával, nem versennyel, hanem együttműködéssel. Ezért olyan birodalmat fog alapítani, amely majd sokáig fennáll. Ma épp olyan igaz, mint bármikor: „Aki a kardot választja, a kard által pusztulnak el”, és az a birodalom, amely élni akar, az a birodalom lesz, amely a szeretet és áldásai által halad előre útján; az a birodalom, amely tanító és védő, nem pedig csak uralkodó.

A hatodik alfaj, a jövő faj, a hatodik főfajjal kebelében születik meg, amely annyival lassabban fog fejlődni. A hatodik alfaj keletkezését majdnem észlelhetik maguk körül. Nem egy helyen fog születni, nem egy nemzethez fog tartozni, mert ez lesz az emberiség típusa, az egyesítő bölcsesség típusa, és valamennyi nemzetből, valamennyi népből össze fogja gyűjteni választottjait az új gondolat típus számára, amelynek meg kell születnie. Hogy milyen lesz ez a típus, azt könnyen vázolhatjuk, ha az emberben levő buddhikus princípium jellegeire gondolunk. Mik ezek a jellegek? Mindekelőtt egyesülés és ebből kifolyólag együttműködés a külső világokban. A hatodik alfaj minden cselekvésének lényege a *sokak* egyesülése lesz, hogy elérjenek valami közös célt, és nem egyiknek a dominálása, aki másokat akarátának teljesítésére kényszerít. A jövő munkája nem az lesz, hogy: „*Tégy így és így és kövess engem*”, hanem: „*Haladjunk együttesen, egy cél felé, amelynek elérését mindnyájan kívánatosnak ismertünk fel.*”

Ha ma keressük valakiben azokat a jeleket, amelyek a hatodik alfaj kezdetét jellemzik, akkor azokban fogjuk fellelni, akik szeretettel, rokonszenvvel, megértéssel vezetnek, nem pedig a parancsoló akarat hatalmával. Ezen alfajnak a tulajdonságai elszórtan megtalálhatók lesznek itt is, ott is, abban az alfajban, amelyet fokozatosan kiszorít. Az ötödik alfajban elszórt emberekről, akikben a szelidség a hatalom jele, következtethetnek a jövő hatodik alfajra. Aki részt akar venni ezen faj felépítésében, fejlessze magában a másokkal való együttműködés képességét, úgy hogy folytonos együttműködés helyettesítse az antagonizmust és a vetélkedést. Egyesítő szellemet találunk a hatodik alfaj előhírnökeiben és azok, akik arra képesek, hogy egyesítsék a jellemek és nézetek különböző voltát, hogy maguk köré gyűjtsék a legkülönbélebb elemeket és közös egészbe olvasszák, akiknek tehetségük van arra, hogy felvegyék magukba a különféleségeket és magukból egységeket küldjenek ki, hogy felhasználják a legkülönbélebb tehetségeket, akik mindennek helyet találnak és valamennyit erős egészbe olvasztják: olyan jelleget árulnak el, amely azok típusát jelzi, akikből a hatodik alfaj fokozatosan fejlődni fog.

Egy másik igen erősen kifejlesztett tulajdonságuk továbbá a részvét. Ez az erény aránylag ritka az energikus erősen egyéni nyugaton. A részvét az a tulajdonság, amelyet a gyöngeség látása ébreszt fel és amely türelemmel, jósággal válaszol és pártfogásába veszi a gyöngét. Észrevehették, hogy sokszor előfordul közöttünk, az átlag ötödik alfaj tipikus emberei között, hogy a gyöngeség jelenléte provokálja az embereket. Nem részvétet, hanem türelmetlenséget ébreszt, és ez jellemző az ötödik alfajnál. Mivel gyors felfogású és hamar átlát a tényeken, türelmetlen a mások gyöngeségeivel és mentális lassúságával szemben, amely nem fogja fel oly gyorsan a neki oly tisztának látszó különbségeket.

Az ötödik alfaj tipikus civilizációja olyan civilizáció, amely a gyöngeségben kizsákmányolásra való területet lát; a gyöngeségben olyasmint lát, amit lábbal kell tiporni, rabigába kell hajtani, hogy rajta felemelkedhessék, és nem arra törekszik, hogy segítsen rajta, úgy hogy magára is meg tudjon állani. Azt mondják: „Elkerülhetetlen, hogy az oly lázasan vetélkedő civilizációban, mint amilyen a miénk, a gyenge meg ne adja magát”. Nem tagadom, hogy el lehetett volna kerülni a jelenkor erős individualizmusának fejlesztése érdekében. Ez az individualizmus annyira értékes eredmény, hogy még azon szenvedések ellenére is, amelynek árán szereztük, elég olcsón jutottunk hozzá. Éppen ezen erős individualizmus nélkül hiányozna az alap, amelyre a nagy együttműködő civilizációt fel lehetne építeni. Minthogy gyöngeségeket nem lehet összecsoportosítani, szükséges volt az erős és türelmes individualitást, egyéniséget felépíteni, hogy meglegyen az, ami harmóniába összeolvasztható a jövő számára, amely ezután fog megszületni.

Nagyon rövidlátó felfogás az, amely egy-egy különös tulajdonság növekedésében teljesen elvetendő dolgot lát, mert semmi nincs, ami teljesen elvetendő volna az evolúcióban, amelyet a tökéle-

tes szeretet és a tökéletes bölcsesség vezet. Az ötödik alfaj civilizációjának legvisszatetszőbb eredménye lesz az egyik kő, amelyet a hatodik alfaj és a hatodik főfaj alapzatába illesztenek. Mert az erős individualításban erős erények fejlődhetnek ki, és a részvét az *erősek* erénye, nem pedig a gyöngéké.

A gyöngé szeptimentális részvét, amely a fejletlen emberben nyilvánul meg, nem a *részvét*. Nincsen gyógyító hatása, nem tud védeni. Az az ember, aki szenvedést vagy igazságtalanságot vagy fizikai balesetet látva, hisztérikus görcsökbe esik, nem az erős segítő, aki gyógyít és megvéd. Ügyes ápolónő nem veszi el nyugalmát, ha betege halálos kínokat szenved; nem hagyja magára a beteget, miközben szeptimentális könnyekkel segít saját magán. Csakis az erős természetek képesek az *igazi* részvétre. A részvét, amely nem segít, haszontalan; segítséget csak az nyújthat, akinél a tudás uralkodik az érzelmek felett és aki megértéssel találja meg az orvosságot. Ennélfogva ezekből az erős egyéniségekből, ha céljuk megváltozott és a felsőbb *Én* foglalta el az alacsonyabb én helyét, fog fokozatosan kifejlődni a hatodik alfaj, amelynél a tiszta ész lesz az uralkodó princípium.

Ha önök megtalálják magukban a részvét csíráját és tudják, hogy ez lesz a jövő alfaj jellege, akkor csak ápolják ezt a csírát a lehető legjobban. De emlékezzenek arra, hogy a részvét csírázó érzésének *nagy erővé* kell lennie, amely felemel és megment, mert a részvét a nagy Megváltók ismertető jele. *És a Megváltó sohasem gyöngé, hanem erős és erejéből fakad a részvéte.* Ezt kipróbálhatják saját magukon. Ha igen ügyefogyott emberrel van dolguk, akkor türelmetlenek lesznek. És miért? Mert gyengék. Nem elég erősek arra, hogy a gyöngeséggel és ügyefogyottsággal szemben *elnézők* legyenek.

A következő dolog, amire szükségük van, az egység érzése, és ezt mindaddig nem érezhetik, amíg nem *erősek*. Semmi sem nehezebb a világon, mint áthatolni az emberek hibáin, gyöngeségein, fogyatkozásain, amelyek uralkodók bennük és meglátni bennük Isten növekvő erejét. Ez az, amit tenniük kell, ha igazán bölcsék akarnak lenni. A körülöttünk lévőkben ma még igen sok hibát látunk, azonban minden hiba mögött az *istenség* magvát, amely erénnyé fog fejlődni. Gondolkodtak-e már azon a régi plátói gondolaton, hogy nincs határozott válaszvonal bűn és erény között, hanem, hogy csak a mennyiség dönt? A fejletlen erény: bűn; a túlzott erény is bűn. A kettő közti középút az erény. Lássunk csak egy közönséges példát,

– a gyávaságot az egyik oldalon és a vakmerőséget a másikon. A bátorság a középút. A túlzás mindig helytelen, akár hiány, akár felesleg. A kettő közötti tökéletes egyensúly az erény. Ha úgy néznének barátaikra, akikben bűnt látnak, hogy a bűnön keresztül a *leendő erényre is tekintenek*, akkor a jelen legnagyobb hibáiban is meglátnának a jövő ígéretét. Valaki, mondjuk intoleráns. Ostobának tartja önöket azért, mert nem látják a dolgokat úgy, ahogy ő látja. Ez önökben szintén intoleranciát kelt. Ha azonban az intolerancián át meglátnának az illetőben azt a forró óhajt, hogy eltalálja és meg is tegye a helyeset, ha meglátnának, hogy milyen erősen gyűlöli mindazt, amit nem tart helyesnek, akkor nagyon türelmesek lennének vele szemben, mert tudnák, hogy hamarosan ki fog nyílni nála is az erény bimbója és kifelé is látható lesz majd szépsége, amely az egész idő alatt benne rejtett.

– Gyalázást, rágalmat és megszólást hallanak. Azt gondolják, hogy aki ezt teszi, megvetendő ember. Igaz, hogy helytelenül cselekszik, aki tudatlanságában így cselekszik, és éppen ez az, ami ok a sajnálkozásra, de nem a megvetésre. Mennél kegyetlenebbé teszi az embert a tudatlanság, annál inkább szorul részvétre, amely – mivel mindent megért – mindent meg is bocsát; de nem, még ezt sem teszi, mert a megbocsátás elkülönítést jelentene, hanem felismeri az ő és a másik közötti egységet és a más gyöngeségét a sajátjának tekinti. Ezen dolgok elvileg igen ismertek. Miért történt, hogy azokban a nehézségekben, amelyeken átestünk, mindkét oldalon kemény szavak hangzottak el? A megértő teozófus nem ismer haragot. Ezek azon dolgok, amelyekre szükségünk lesz a hatodik alfajban. Ezeknek már most csírázniuk kell azoknak a szívében, akik a jövő alfaj felépítésénél közre akarnak működni. Az egység érzése valamennyi erény között a legnehezebben fejleszthető egy olyan fajban, amelyben a különváltság a nagyság jele volt. Az egység és részvét érzése erő és hatalom lesz a szolgálatban; az erő aránya a kötelesség és felelősség aránya lesz. Így a hatodik alfaj

jelöltjeinek jellemében előtérbe fog lépni a nagy kötelességérzet és a „jogok” iránt való nagy közönység.

Nagyszerűen fejezte ki ezt Mazzini e szavakkal: „Minden jog megtett kötelességből ered.” Ez teljesen igaz. A kötelességteljesítésből a jog következik elkerülhetetlenül és ekkor a jog nem küzdelmek árán, hanem a dolgok természetének elkerülhetetlen szükségességéből folyik. Mert ott, ahol mindenki elvégzi a kötelességét, mindenki zavartalanul élvezheti jogait, anélkül, hogy követelné őket. A mi alfajunk jellegzetes tulajdonsága éppen az, hogy *követeljük* a jogainkat.

Akik ismerik a karma törvényét, azok tudják, hogy nem kell követelniük, mert megvan mindenkinek, ami nekik jár. A karma megadja mindazt, amihez az embernek joga van, és ha olyasmi történik önökkel, amit igazságtalanságnak neveznek, ez csak egy régi bűn kiegyenlítése. Ha azt gondolják, hogy az emberek bántalmazhatják önöket, akkor nem hisznek a karma törvényében. Tulajdon kezük sújtja önöket és semmi más. Senki sem tehet önöknek rosszat, senki sem bánthatja meg önöket, senki sem lehet igazságtalan önökkel szemben. Minden szenvedésük tulajdon múltjukban gyökerezik.

Az emberek csak bábok; akkor lépnek elő, amikor követelik az adósságot, amelyet ki kell fizetni. Ha tényleg hinnének ebben, akkor abban az emberben, aki adósságot hajt be önökön, barátot látnának és örömmel fogadnák, mert karmikus tartozásokat sohasem követelnek kétszer. A karmikus elszámolás nem lehet hibás. Tény azonban, hogy a mindennapi életben alig hisz valaki önök közül valaki a karma törvényében. Addig nem hisznek valamiben, amíg át nem élnek azt, amiről azt mondják, hogy hisznek benne. Ha hinnének ebben, akkor azt is tudnák, hogy semmiféle rágalom sem igaztalan, hogy rágalom nem sértheti meg önöket és hogy Krisztus igazat mondott, amikor kínszenvedésekor azt mondta: „Nem tehetnétek semmit se ellenem, ha nem adatott volna nektek felülről”. Ez a Krisztusok türelmének rejtélye. Ismerik a törvényt, élnek szerinte és el is fogadják.

A törvényben való teljes bizalom és az ebből fakadó kötelesség felismerése szintén a jövő faj egyik ismertető jele. Mindegyikünk, aki már a jelenben gyakorolja magát, és látszólagos bántalmazással szemben nyugodt marad, igazságtalanságot úgy tűr el, mint adósságot, amelyet ki kellett egyenlítenie, úgy ez a nő vagy férfi *jelöltje* a jövő alfajnak és főfajnak, amelybe bevásztják. Mert a hatodik főfajt a hatodik alfajból fogják kiválasztani, amely most fog megszületni és amelybe a fejlettebb emberek beleszületni kívánnak. Pályázásunk eredménye azonban azon tulajdonságoktól függ, amelyeket már most fejlesztünk magunkban.

Nézzük most ezt a fejlődő alfajt más szempontból. A legnagyobb súlyt a tulajdonságokra helyezem, mert a tulajdonságoktól függnék a formák; igaz azonban az is, hogy ezen alfaj teste a jelenlegi testektől eltérő típusúak lesznek, sokkal szenzitívebbek lesznek az anyag finomabb rezgéseivel szemben, mert finomabb anyagból épülnek fel. A finomabb és idegesebb fizikai test fejlődésével párhuzamosan elkerülhetetlen a következő testnek, az asztrális testnek és megfelelő érzékeinek finomabb szerveződése.

Ismeretes, hogy a negyedik és ötödik főfaj közötti legnagyobb mérvű fizikai különbség az idegrendszerben van. Hasonlítsák össze a kínai vagy japáni ember idegrendszerét az árja idegrendszerével és látni fogják azt az óriási különbséget, amely e két fajt elválasztja egymástól. A IV. főfajhoz tartozó ember könnyen felépül oly súlyos sérülésekből, amelybe az ötödik fajhoz tartozó ember az idegsokk következtében belehalna.

Az V. és VI. törzsfajhoz tartozó emberek közötti különbség az idegrendszerben fog kulminálni és a változás már a hatodik alfajban mutatkozni fog. Ezeknek az embereknek kell majd megoldaniuk a legnehezebb fizikai problémák egyikét: szenzitív, finom, komplikált idegrendszernek karöltve kell járnia a tökéletes egészséggel. Könnyen kieroszakolhatja valaki idegrendszerének szenzitív voltát. Túleröltetés által idegrendszerünk könnyen szenzitív lehet, – ez az érzékenység azonban különbözik a finomítás által elért érzékenységtől; utóbbinál ugyanis az ember érzékeny lesz a kívülről jövő legfinomabb rezgések iránt, de emellett teljesen egészséges is.

Ebben az irányban is dolgozhatnak már most, megfontolt meditáció által, és az agyat és idegrendszert úgy finomíthatják, – természetesen nem szabad túlzásba vinni – hogy nagy érzékenységet érhetnek el tökéletes lelki egyensúly és egészség mellett. Nem kell azt gondolniuk, hogy az ötödik

fajhoz tartozó testekkel azonnal olyan tulajdonságokat hozhatnak létre, amelyek a hatodik fajhoz tartoznak. Az ötödik fajhoz tartozó test inkább korlát, de azért lassanként mégis kifejleszthetnek egy olyan folyton növekvő érzékenységet, amely az asztrális testre fog hatni és fejleszteni, organizálni fogja.

Ha megfigyelik a körülöttünk élő embereket, látni fogják, hogy most mind több és több olyan gyermek születik, akikben megvan ez a finom szenzitivitás és ez nagylelkűséggel, gyöngédséggel, nyílt ésszel, gyors és éles intelligenciával jár karöltve. Ezek olyan gyermekek, akik fokozatosan bele fognak fejlődni az új alfaj típusába. Ha ezek sokan lesznek, később, mint apák és anyák, fokozatosan előkészítik azon gyermekek születését, akik a hatodik főfajhoz fognak tartozni. Ezért minden szülő helyesen teszi, ha gondosan tanulmányozza gyermeke jellemét és típusát, akit a Karma kezeibe adott nevelés végett. Ha meglátják bennük az eljövendő alfaj ébredő erőit, vagyis nagyobb szenzitivitást, hajlamot, olyasmit, ami iránt még sokan vakok, ne kényszerítsék ki ezt a tehetséget oktalan csodálkozással, de ne is nyomják el éppen olyan oktalan hitetlenséggel. Hadd nőjenek fel a gyermekek a lehető legegészségesebb, de egyszersmind a legfinomabb környezetben is, amelyet nekik nyújthatnak. Ne felejtsek el, hogy felsőbbrendű emóciók kiművelésében a szépség lényeges tényező, és azzal, hogy nem viszik be otthonukba és hétköznapi életükbe a szépséget, megakadályozzák az új faj eljöttét. Harcolniuk kell a jelen civilizáció rútságai ellen. Fokozniuk kell azokat a hajlamokat, amelyek a szépségre törekszenek. Meg kell érteniük azt, hogy a szépség lényeges része a hasznosságnak és csak a legszűkebb korlátok közé szorított hasznosság képzelheti, hogy a szépség fölösleges és hogy a rútság a hétköznapi életben nem hátráltató tényező annak a finomultabb alfajnak a növekedésében, amely részben közöttünk fog megszületni.

Ezek mind igen gyakorlati dolgok, hétköznapi életünket, otthonunkat, kötelességeinket érintő dolgok. Nem szabad, hogy teozófiájuk mindennapi életükön kívül essék. Ha a Teozófia a születendő faj átalakító ereje, akkor előtérbe kell lépnie életünkben, gondolatainkban, tetteinkben. Nagy kiváltsága a Teozófiai Társulatnak az, hogy ennek a jövő főfajnak *kapcsa*, és tagjaink között legalábbis néhányának készen kell lenni arra, hogy részt vegyen a hatodik alfaj felépítésében. Nem lennének közöttünk, ha nem lenne önökben is valami, ami ezen gyorsabb fejlődés irányába hajtaná. Sokan önök közül alig értékelik még azokat a kötelekeket, amelyek a Társulatba hozták. Egyesek belépnek a Társulatba, majd nemsokára kilépnek. Ezek azok, akik először kerülnek vele érintkezésbe. Mások belépnek, pár évig tagok maradnak és azután elhagyják. Ezek valamivel előbbre vannak, velünk voltak a múltban is és visszatérnek a következő életekben is. Vannak azonban olyanok, akiket kezdettől fogva erősen megkapott a teozófia és akik hűségesen ragaszkodnak a teozófiai eszmékhez; ezeket semmi ki nem űzheti a Társulattól, mert ők tartoznak a teozófiához nem pedig a teozófia őhözájuk. Ezek azok, akik már igen sokszor részt vettek ebben a mozgalomban és mindig újra részt vesznek, hogy újra meg újra benne éljenek és haljanak, élet élet után.

Szerencse önökre nézve, akik ma itt vannak és kik nem engedték, hogy személyiségük elvakítsa az elvekkal szemben, sem pedig nem riadtak vissza az emberek képzelt hibái vagy igazi hibái miatt a Teozófiától, hanem hűségesen kitartottak mellette. Az emberek meghalnak, az elvek élnek. Férfiak és nők erényeikkel és hibáikkal együtt átköltöznek a másvilágra, a Teozófiai Társulat azonban generációról-generációra élni fog. Jó azoknak, akik viharokban szilárdan meg tudnak állani a helyükön; nagy áldás árad azokra, akik nem tagadták meg Mesterüket a megpróbáltatások idejében, akik nehéz napokban nem hagyták el a Társulatot.